

De ziende – een gedicht door J.J. Cremer. Gepubliceerd in 1860.

DE ZIENDE.

(Over-Betuwsche tongval.)

DOOR

J. J. CREMER.

Ik bin moar 'n errebeidsjongen,
Meesttieds met geen cent in de' zak;
Geen ouwers, geen bruur of geen zuster,
Verrechtig! nog korts, ook geen dak.

Ik bin moar 'n schrumpelig kerlje,
Ze zeggen, as pompwoater schroal;
Pokdoalig, en lillick van tronie,
Kleedoasie — zoo'n klein bietje koal!

Ik bin moar 'n errebeidsjongen,
'k Dien Hannis, den boer, op zien land;
Boer Hannis die geeft 'r de kost veur;
— Boer Hannis... hèt schoon zien verstand! —

Boer Hannis! Wa'n mins tegen ikke,
Hie: 'n os, ik: 'n mug en niks meer;
Heel riek, joa, schatriek mot ie wêzen,
Hie zit wel 'n duumdik in 't smeer.

Boer Hannis! mins! mins! wat 'n hofsteê,
Wat bargaen vol heui, en wat vee!
Wa'n land! en wa'n korn op oe zolder,
En 't mot — as ie starft — moar in twee.

Boer Hannis wat hei'j toch van alles!
Moar — wa'k 'r nog 't mooiste van viend;
— 'k Wor altied zoo roarig en olik! —
Boer Hannis, 't is Mieken, oe kiend.

Mooi Mieke! wa'n doessig poar eugskes
Wa'n stemmeke zuut in oe mond;
Niet een geet zoo helder en proper,
Al zuuk ie de Bêtuw ook rond.

Mooi Mieken! och, loa'k 'r van zwiegen,
Ge vreit'r niks preutsig of stief;
En stêk ie soms 't munje noar veuren,
Dan bi'j as'n engelje lief!

Dan kiek ie zoo minnig en oarig,
En lach ie in 't vrolik verschie,
Dan roep ie: „Gelukkig za'k wezen
Met Kobus...”

Nee, ikke heit Piet.

Ik bin moar 'n errebeidsjongen,
En lillik en moager en koal;
En Hannis, boer Hannis de dikke,
Het alles, nog meer as rejoal.

En vroag ie of ik hum benije
Zien hofsteê en landes misschien...?
Och, nee, as Gods zunneken opgeet
Dan mag ik, as hij: alles ZIEN.

Ik zie dan de hoeve en de bargaen,
En 't vee, dat zich dik vrêt in 't land;
De perds — flinke ruins! — veur de woagen
In 't tuug; alles kloar as 'n brand!

Ik zie gunds, hoe Tennis de schêper,
De schoap' op de diekhelling huut,
En hoe — rondum Hannis' priêelke,
Het rood kamperfuulicke bluut.

Ik zie — en ik kan 'et en mag 'et —
Mooi Mieke, met bloozend geloat,
Gunds, lochtig, oan 't karnen van 'tjing- 't jong;
En 't vuutje dat tript op de moat.

Boer Hannis, da's alles ou hebben,
Ou ALLES! geen voetgronds veur mien!
Moar — wa'k 'r van heb, kiek, dat heb ik:
Ik kan 'et — met kloar ooggen ZIEN.

En Mieke — nou zit ze in 't priêelke,
En Kobus zit vlak oan hoar zied';
En ikke, ik stoai hier in 't dauster:
Ze kussen en — kibbelen niet.

En Kobus hie zeit: „Mieke, liefste,
Ge wordt gaauw gelukkig met mien!”
En ikke — ik bid van den Hemel:
Da 'k ze altied gelukkig mag ZIEN.

Ik bin moar 'n errebeidsjongen,
Ze zeggen as pompwoater schroal;
Moar — wát mien ontbrêkt ook in 't lêven,
Mien OOGEN die hebben 't REJOAL.

Febr 1899.